

090111 Första söndagen efter trettondedagen Ylva Rundberg

Ctrl+alt+delete

En kombination av knappar som löser många datorproblem eller snarare är ett sätt att smita ifrån, vi loggar ut och kommer tillbaka till det när programmet inte hänger sig längre. Eller den välsignade esc knappen, som vi ibland i datorernas värld får trycka på och bara försvinna från den plats i cyberrymden, där vi befinner oss och vill smita ifrån. Så är det i datorns värld, men i livet kan vi varken trycka på ctrl+alt+delete för att logga ut eller esc för att försvinna. Utan vi måste leva våra liv även när det knipet till när det är svårt, hopplöst, trist, dystert, sorgsamt och allt vad det nu kan vara. Vi ges ingen möjlighet att trycka på en knapp eller kombinationer av dem för att försvinna från verkligheten, utan det jobbiga måste genomlevas, det svåra finns där och det går inte att smita ifrån.

Dagens gammaltestamentliga text är en profetia, förmedlad av Gud genom Jesaja, om Jesus, om Guds son som skall komma, men det är också ett löfte och en tröst till oss människor. Profetior har något av en trippel funktion, det är ett budskap i den tid det kom, till Guds folk i den tiden, på den platsen det först framfördes, det är också ett löfte som pekar framåt mot Jesus, och vittnar om de följer hans liv, död och uppståndelse kan få för enskilda människor och för hela mänskligheten, men profetian är också ett löfte till dig och till mig, till Guds folk i alla tider, om vad Gud vill med våra liv och vilken relation han vill ha med oss.

När Jesus döps i Jordan av Johannes öppnades himlen och Guds röst hördes, och den sa *Detta är min älskade son, han är min utvalda*. Det är lätt att se kopplingen till löftet i Jesaja, med orden *jag har kallat dig, jag tar dig vid handen*. Så är det med Jesus, han var och är Guds enfödde son, en unik roll, som vi på alla vis bara kan vara tacksamma för att han tog, att han Gud själv valde att bli ett barn i en krubba, en människa i den här världen.

I parallelltexterna hos Johannes till dagens evangelium får vi också vet att när himmelen öppnades så uppenbarades Anden som en duva över Jesus. Himlen öppnade sig den dagen, över Jesus och stängdes sen den dagen aldrig riktigt på samma sätt igen, som den varit innan. En ny väg mellan himmel och jord öppnades genom Jesus, en ny väg en fantastisk väg. I varje dop, så ber vi att den som döps ska uppfyllas med helig ande, anden visar sig kanske inte så tydligt över den nydöpte, som den visades över Jesus när han döptes, men dess närvaro är ändå precis lika verklig. Genom dopet förändras våra livsvillkor, Gud har tagit sin boning i oss, och med Gud genom sin helige Ande boende i oss, kan vi aldrig mer vara helt ensamma.

Himlen öppnades sig den dagen och Gud berättade vem Jesus var, och i varje dop öppnas himlen för den som döps och Gud berättar vem den döpte är. Inte med en röst från himlen, men med ett löfte och genom kristnas erfarenheter. Och det den döpte är, är just det att den är ett Guds barn. Vi hör orden från Jesaja och får ta till oss att dem handlar om oss: *jag har kallat dig, jag tar dig vid handen*. Vi är kallade i dopet att tillhöra Gud, vi är kallade att vara hans barn. Ett dop i Jesu namn är ett dop in i gemenskap, ett dop med ett löfte om hjälparen, om att Anden ska bo i oss. Johannes döpte med vatten som ett tecken för människor att de skulle vända sig tillbaka mot Gud. Den betydelsen finns också i det kristna dopet, dopet i Jesu namn att

vi ska vända oss mot Gud, men det är så mycket mer, för ett dop i Jesu namn är ett dop till liv, till gemenskap.

I Jesajatexten finns inte bara löftet om att vi lever i Guds hand utan också ett löfte om att en annan värld, genom hans utvalde Jesus, det står: *Han ska föra ut rätten bland folken*. Ett löfte som vi med all önskvärd tydlighet ser att det ännu inte är sant, och ännu bara kan hoppas och be för. Fast även i denna fråga så har profetian en dimension som handlar om dig och mig, det är inte bara de underbara löftens som gäller oss, utan också uppmaningarna. En annan värld är bara möjlig genomförändrade människor. Gud lovar att inte bryta det knäckta strået, den svage, men när vi ser svaghet stöttare vi eller bryter vi till? Låter vi genom våra liv, visa på rätten och rättvisan i all dess dimensioner och i allt vi förmår? Och för dem som vandrar i mörkret visar vi på ljuset och lyset upp deras väg, eller behåller vi det för oss själva? *Han för ut rätten bland folken*, gör vi det? Gud har tagit sin boning i oss genom sin helige Ande, så vi kan vara verktyg i hans hand om vi vill, för Anden vill leda oss på den vägen.

Som vi redan har konstaterat kan vi inte trycka ctrl+alt+delete i våra liv för att slippa ifrån allt det som är jobbigt, utan vi måste leva genom det. Tur är väl att livsgrunden oftast är betydligt stabilare än datorernas programvara. När vi lever igenom det svåra gör det inte ensamma utan vi gör det tillsammans med Gud, Han har lovat att han inte ska bryta det knäckta strået, och att han ska hålla oss i handen. Det är med de löftena som vi får vandra genom det svåra, genom allt det där som verkar oss övermäktigt. Vi kan inte fly ifrån det men vi är inte ensamma i det, ibland tillsammans med andra människor och alltid tillsammans med Gud. För mig är det tröst, för mig är det trygghet, när livet färd är tung, att jag inte är där ensam, att jag hela tiden har Gud som håller mig i handen och hans Ande som bor i mig för att trösta för att leda. Den insikten, när den verkligen finns jag då blir inte mörkret fullt så mörkt.